

زیر عکس نوشته بود: «روایم شروع شده. نمی دانم اگر تو آن روزها به من ایمان نداشتی، امروز کجا بودم.» چشمم روی آن عکس ثابت ماند. چیزی مرا به گذشته ام کشاند. زمانی که کودکی گم شده بودم، در حاشیه ی دنیا، میان سکوت و دیده نشدن. فوتبال اولین جایی بود که برای بودن جنگیدم. اولین جایی که خودم را پیدا کردم. اولین جایی که یاد گرفتم مسیر زندگی را، هرچند سخت، باید با قدم های خودم بسازم.

اما آن لحظه با خودم فکر کردم: شاید چیزی که ما را نجات می دهد، فوتبال نیست؛ بلکه توانایی ما در باور کردن است. باور کردن خودمان، دیگران، و مسیرهایی که حتا نمی شناسیم. فوتبال فقط ابزاری ست؛ پلی که برای عبور ساخته می شود. اما آنچه ما را عبور می دهد، نیروی درونی ماست که هرگز متوقف نمی شود.